

[Erik Hansen.]

Det, jeg her ved anden behandling gerne vil komme lidt ind på, er jagttider og fredninger, de ændrede bestemmelser vedrørende erhvervelsen af jagttegn og de muligheder, der nu er til stede på grund af øgede pengemidler i jagtfonden.

De i § 26 anførte jagttider er en forbedring fra det, der hidtil har været gældende. Kun for enkelte dyrearters vedkommende er der sket en væsentlig udvidelse af jagttiden. For flere pattedyr og fugle er jagttiden formindsket, og det må hilses med tilfredshed. Når der hidtil årlig er blevet skudt ca. 3 mill. stykker vildt her i landet og vildtet samtidig har mindre, naturlige arealer til rådighed, så har en begrænsning i jagttiderne været en nødvendighed.

Efter de foreslåede ændringer bliver rovfuglene nu totalt fredet. Det er en landvinding fra første behandling og i nøje overensstemmelse med de ønsker, der er fremført af ornitologerne. De få duehøge og musvåger, der er tilbage, må bevares. Deres livsmuligheder er ikke for gode; brugen af giftmidler i landbrug og gartneri forårsager mange af disse fugles død. Hvis ikke en totalfredning blev gennemført, stod disse fuglearter i fare for helt at forsvinde.

Det lykkedes ikke i udvalget af nå til enighed om en nedsat jagttid for dykænder. Det vil jeg beklage. Jeg tror, det havde været rimeligt, om jagttiden for disse sluttede den 31. januar og ikke, som tilfældet blev, den 29. februar. Om jagten på dykænder var sluttet med udgangen af januar, havde det været i overensstemmelse med de øvrige nordiske lande, hvor jagten på disse ænder slutter for Norges og Sveriges vedkommende med årets udgang og i Finland allerede den 30. november. Det er en kendt sag, at alle fuglene i vore farvande døjer meget med olieplagen. Dertil kommer, at de er et let bytte for den hensynsløse jæger, der driver jagt, når isen binder og ænderne samles i vågerne. Det havde været en hjælp til dykænderne, om jagten var sluttet som tidligere nævnt. Når vi har undladt at stille ændringsforslag, skyldes det, at der i lovforslaget er en bestemmelse om, at ministeren kan påbyde fredning, når der er udsigt til vedvarende frost. Jeg vil håbe, landbrugsministeren vil fortolke denne bestemmelse med mildhed, således at forstå, at der

ikke skal megen frost i luften efter nytår, for at ministeren viser mildhed og påbyder fredning.

Medens jeg er ved omtalen af andejagten, skal jeg sige, at det i udvalget desværre ej heller var muligt at vinde tilslutning til en begrænsning af det tidsrum af døgnet, før og efter at solen står op, hvor andejagt er tilladt. Det er jo således nu, at andejagt er tilladt 1½ time før solopgang og 1½ time efter solnedgang. Jeg tror, at 1 time havde været mere passende — bl. a. på grundlag af mine iagttagelser, der går ud på, at andejægerne ure ofte går usædvanlig langsomt efter solnedgang.

Den nydannelse i jagtloven, der forbyder jagt på krager og skader i yngletiden, kan jeg være enig i. Jeg kan også være enig i, at man ikke må anvende gifte, der giver dyrene en pinefuld død. Men som nævnt under første behandling er krager og skader mange steder ved at tage overhånd. Antallet er mange steder helt formidabelt og forvrider billedet i den naturlige fauna. Hvor skade og krage dominerer, er der ingen livsmulighed for sangfuglene. Skulle en fasanhøne have held til at ruge et hold kyllinger ud, inden kragerne fik øje på æggene, ja, så ville det kun være en stakket glæde: krager kan også lide kyllinger. Jeg skal ikke beklage hverken fredningen eller, som nævnt, anvendelsen af fosformos, men jeg vil gerne sige, at der påhviler nu enhver jæger og enhver jagtforening en særlig pligt til at medvirke til at holde bestanden af krager og skader nede, og jeg vil bede jagtkonsulenter medvirke til, at det sker, bl. a. gennem oplysning om brugen af de såkaldte kragefælder og lignende bekæmpelsesmidler.

Herude i folketingets vandrehal til venstre for døren hernede står der en lille sentens om, at den, der kan forstå fuglenes sprog, kan blive minister. Landbrugsministeren forstår fuglenes sprog; men jeg beklager meget, at ministeren ved jagtlovforslagets behandling alene har haft øre for kragerens og skadernes skrattende tale og slet ikke har haft øre for de stille i samfundet, f. eks. skovsneppen, hvis tyste færd og store problem ministeren ikke har villet låne øre til. Skovsneppen må som den eneste af vore vadefugle jages om foråret. Det kan ikke være rigtigt. Forårsjagten på sneppe er i strid med det, der er vedtaget på Nordisk